

KRUSOVSZKY DÉNES

Akik már
nem leszünk
sosem

A sporttáskám húzta a vállamat, de hiába sajgott már, nem akartam letenni, egész éjszaka úgy cipeltem, mint valami talizmánt, amitől azt reméltem, egyszer csak megmutatja a megfelelő utat, habár fogalmam sem volt róla, hova is akarok eljutni. Éjjel három múlt pár perccel, és én a Kutya bárpultjára támaszkodva úgy kértem ki egy újabb viceház mestert, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga.

Szerettem a lassan oldódó hajnalokat, az éjszaka makacs ragaszkodását, a kátrányízű levegőt odakint és a lassú, hordalékos kavargást idebent. Ahogy körbenéztem, lehet, persze, hogy ez már az alkohol hatása volt, mégis, úgy tűnt, mintha ezek az álmatlan emberek, akik közé végső soron saját magamat is soroltam, fáradt-boldog rovararccal táncolnák körbe a város utolsó, égve hagyott villanykörteit. Elégedett magány töltött el a társaságukban, és miközben a fröccsömet kortyolgattam ráérősen, hálásan mosolyogtam össze bárkivel, aki nem akart mindenáron szóba elegyedni velem.

Amikor néhány órával azelőtt ott hagytam a zokogó Magdát a lakásban, még nem voltam biztos benne, hogy egy hosszabb séta után nem térek vissza hozzá, hátha mégiscsak meg tudjuk beszélni ezt az újabb hülyeséget. A sporttáskába is csak azért pakoltam be látványosan egy hétre való holmit, törölközőt, neszesszert,

könyv olvasót, hogy őt megijeszsem, ezúttal sokáig nem térek vissza hozzá. Nem tudom, hogy komolyan vette-e, azt sem tudhatom biztosan, hogy felfogta egyáltalán, mit csinálok, olyan elkeseredetten sírt, hogy talán át sem látott a könnyein. Igaz, hogy ami nekem a dühödt elrohanás volt általában, az neki a zokogás, lehet, hogy ő is csak rám akart ijeszteni.

– Ide figyelj, ennek semmi értelme – mondtam neki, miután behúztam a táska cipzárját. – Most vagy veszekszünk rendesen, de akkor mondj is valamit, vagy ha csak sírni akarsz, ahhoz én nem kellek.

– Hagyjál békén – ennyit válaszolt, meg még valamit, de azt már nem értettem a hüppögésétől.

Hát jó, gondoltam, akkor most próbáljuk meg így, majd hátat fordítottam neki, és szó nélkül otthagytam. A gangra kilépve aztán hirtelen megszedültem, de nem lettem egészen rosszul, csak valahogy az erő távozott a tagjaimból, és az addig magamból kipréselt határozottság is elpárolgott. A férfiasnak szánt ideges mozdulatok helyét, amikkel a ruháimat dobáltam a sporttáskába, átvette valami finom remegés, ami a szemem sarkából indult ki, és ismeretlen csatornáin keresztül néhány pillanat alatt átjárta egész testemet. Akkor most hová, kérdezte egy hang egyfelől, amire egy másik pusmogva hajtogatva, hogy kifelé, kifelé. Tántorogva indultam le a félhomályos lépcsőházban, de valami visszatartott attól, hogy rögtön kilépjek az utcára. Leültem a belső udvar egyetlen, göcsörtös törzsű, gyér levelű fája alá betolt padra, hogy sodorjak magamnak egy cigit. Jólesett, egészen elmulasztotta előbbi remegésemet, füstje pedig otthonos gomolygással oszlott bele a füledt, július esti levegőbe. Az ágak között felnéztem a házra, egyik-másik fényes

konyhaablak mögül tányérok és evőeszközök csörömpölése szivárgott le hozzám, míg más ablakok kéken villogtak, s olykor egy-egy tompább gépfegyversorozat is eldördült, akciófilmet néztek valahol. Magda zokogását nem hallottam ki ebből a kakofóniából, talán nem is sirt már, talán valamelyik barát nőjének panaszkodott rólam telefonon, vagy hogy lenyugodjon, a Facebookot nézegette, de az is lehet, hogy némán ült odabent a lakásban, és máris arra várt, hogy visszatérjek.

Tényleg nem bántani akartam azzal, hogy megkértem, ne jöjjön velem az esküvőre, de képtelen volt ezt megérteni, miközben az is nyilvánvalónak tűnt, hogy igazából semmi kedve nem lenne az egészhez. Ha azt mondtam volna, hogy nem bánom, jöjjön, egy kis idő múlva mégiscsak visszakozott volna, de én erre voltam képtelen, ő meg arra, hogy ne vegye sértésnek, ha nem is hívom. Azt mondta, úgy érzi, mintha szégyellném a régi barátaim előtt, pedig nyilván tudta, hogy éppen ellenkezőleg, ha valamit szégyellnék, azok a régi barátaim lennének, pontosabban az a régi énem, amit a gimnáziumi barátaimon végignézve láthatna meg. Kissé elmosódva persze, de még mindig elég kontúrosan ahhoz, hogy zavarba tudjon hozni vele.

Mégsem ez volt a fő ok, mivel egyáltalán nem is volt semmilyen mélyebb oka annak, hogy nem akartam magammal vinni, csak egy érzés, hogy egyedül kell odamennem. Azt hiszem, ezt pontosan felismerte ő is, éppen ezért hadakozott ellene foggal-körömmel. Nem mintha az utóbbi időben különösebb apropó kellett volna nekünk egy-egy nagy veszekedéshez. Bármi elindíthatta a lavinát, egy rossz helyre ledobott kardigán, egy mosatlanul hagyott tányér, túl hosszú telefonbeszélgetés egy

baráttal, vagy egy film; ha egyikünknek tetszett, a másinak biztosan nem. Egyébként közös időnk nagy része egy működőképesnek látszó rutin szerint telt, és társaságban is megfelelően funkcionáltunk még, de kiszámítható, türelmesen sűrűsödő időközönként egymásnak rontottunk. És én egyáltalán nem hittem abban a magyarázatban, amivel Magda állt elő minden kibékülésünk után, hogy mi ilyen temperamentumos pár vagyunk, és ezzel együtt kell élnünk. Sőt, amikor ezt azzal is megfejelte, hogy szerinte mi latinok szerelmesek vagyunk, mindig azonnal felment bennem újra a pumpa.

*A könyv megjelenését
a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.*

Magvető Könyvkiadó és Kereskedelmi Kft.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 136. esztendejében, 2018-ban
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
Felelős vezető: Erdős Tamás vezérigazgató
Telefon: 66/887-400
<http://www.gyomaikner.hu>
E-mail: knernyomda@gyomaikner.hu

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Korrektor Hradeczky Moni
Műszaki vezető Takács Klári
A borító Szilágyi Lenke fotójának
felhasználásával készült
A könyvet tervezte Pintér József
Kiadványszám 8873
Kner Antikva betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3537 5